

Η εκ Δυσμών «εικόνα» τῆς Αγίας Τριάδος

«Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον ;»

Απαράδεκτη φωτογραφία καὶ φωτο-εικόνας. Τό φιλιόκβε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα. Τό περιστέρι δέν εἶναι ὁ Ὄν ! Ὁ Πάπας εἶναι ταπεινός καὶ μετριόφρων, συνεπώς, δέν μποροῦσε νά υποκλέψει τὴν θεότητα Πνεύματος αγίου.

Αυτὴ δόθηκε στὴν αγία Ἑδρα (!) καὶ κάθε φορά που ἀποφθέγγεται ὁ ιστάμενος ἐπ’ αὐτῆς Pontifex Maximus, τότε λαλεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Γιά νά τόν (καὶ μάς) πληροφορήσει αὐτό που δέν ἀκουγε, ὄντως " τυφλός τὰ τ' ὧτα τόν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ ". Ἀκουγε τόν υποβολέα τοῦ σκότους, τόν ἐνδεδυμένο ἐνεργό κτιστόν φῶς. Δέν ἀκουγε τὸ ἐν δυνάμει Αγίας Τριάδος φῶς ἐκ Φωτός. Φῶς τὸ ὁποῖον ἐλάλει - ὄντως παράδοξο – καὶ ἀκουγε ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ :

«26 ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ.» (Ιν. ιε') καὶ «12 Ἐτι πολλὰ ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι. 13 ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γὰρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσει λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν.» (Ιν. ις').

Παρένθεση : Θά ἐρωτήσῃ κάποιος : "Καὶ πόθεν ἀκούσει ;

α) «49 ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαντοῦ οὐκ ἐλάλησα, ἀλλ' ὁ πέμψας με πατήρ αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί λαλήσω· 50 καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐστίν. ἃ οὖν λαλῶ ἐγὼ, καθὼς εἴρηκέ μοι ὁ πατήρ, οὕτω λαλῶ.» (Ιν. ιβ')

β) «10 ... τὰ ρήματα ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαντοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δὲ πατήρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα.» (Ιν. ιδ').

Ἡ παρένθεση κλείνει

Μὰς αναγγέλλει τό παπικό φῶς, τό εκπορευόμενο εκ τοῦ πατρός καί εκ τοῦ υιοῦ, ὅτι εἶναι φῶς κτιστό, δέν εἶναι ανέσπερο, δέν αγιάζει τόν ἄνθρωπο, δέν λαμπρύνει τήν στολήν τῆς ψυχῆς. Ἡ ανάκτηση τῆς κατὰ χάριν πρωτόπλαστης εἰκόνας καί ομοίωσης, εἶναι ανέφικτη καί τότε «36 τί γάρ ὠφελήσει ἄνθρωπον ἐάν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;» (Μκ. η'). Καί ἀκόμη...«35 ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν» (Μκ. η')

Υστερόγραφο

Τό ἐδάφιο αὐτό ὅπως καί τό προηγούμενο, ἀπό τό Κατά Μάρκον, κεφ. η', Εὐαγγέλιο, ἀποσαφηνίζεται εκ τῶν :

α) «14 ψυχικός δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστίν, καὶ οὐ δύναται γινῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται» (ΙΚρ. β')

β) «47 ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ. 48 οἶος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί, καὶ οἶος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι. 49 καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.» (ΙΚρ. ιε').

Ο χοϊκός ἄνθρωπος μέ τὴν χοϊκὴ ψυχὴ, τὴν παραδομένη (ψυχὴ τε καὶ σῶματι) στό υλικό-σαρκικό φρόνημα, καλεῖται νά φορέσει - κατὰ χάριν καί μέ σταυρικὴν πορεία - τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου. Περί τῆς ψυχῆς αὐτῆς τοῦ χοϊκού-σαρκικοῦ ἀνθρώπου μιλεῖ ὁ Κύριος, ὅταν συνιστᾷ τὴν ἀπώλεια τῆς εαυτοῦ ψυχῆς «ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου».